

lichte dagen

later

als mijn ouders niet meer leven
en jij, geliefde,
heel ergens anders zult zijn,

als alle dingen slapen
die doen denken aan deze verlichte tijd
alle associaties
noodgedwongen slapen

zal ik tóch nog
kunnen glimlachen
als ik me herinner deze
o zo lichte o zo lichte dagen

eenvoudig leven

dagen in de tuin
uren op de tennisbaan

precies op het goede moment
gestopt met werken

de gedachten aan wraak
en minderwaardigheid
even onderbroken

even niet meer droevig
over te weinig ruimte en rust

proberen
je vrouw aanleiding te geven
van je te houden
vandaag.

verleden

de wastafel
is leeg van al jouw potjes
en mijn spiegelbeeld
leeg zo leeg van jou.
geen geur, geen molecuul.
langzaam krijg ik verleden
kan ook ik zeggen
zo was ik toen
onvoorstelbaar!
en het me voorstellen
verlangen
weer te worden als toen
alles te vergeten wat ik nu wel weet
alles terug te draaien
je haar weer te zien glanzen
in het julilicht
van je verjaardag.

inventarisatie

ik eet de treurigheid
van nog door jou gemaakte soep
terwijl ik inventariseer
hoe ik alles zal opruimen,
afwassen, ontdooien en herindelen
om al je sporen uit te wissen;
alles weggooien wat ik niet lust
en wat geen vier weken goed blijft;
proberen niet te vervallen
in ons taaltje, ooit uitgevonden
om ons te onderscheiden als de enige twee,
later wanhopig vasthoudmiddel
op zoek naar die eerste verliefdheid.
het huilen staat mij na, deze dagen.

ongemerkt

er kwamen steeds meer mensen
steeds meer auto's
de kinderen in het dorp
werden groter en vervelender
gingen schreeuwen
kregen brommers
onze beste vrienden verhuisden
onze katten werden telkens overreden
we kregen een vreemde achterbuurman
met Indiase muziek
mensen naast ons met bouwlawaai
in ons is iets gestorven
hoe kan zoveel
zo ongemerkt zijn verdwenen

vertrekken

met elk vertrek in dit godvergeten huis
heb ik wel iets, en overal is iets mis,
van de keuken waar de poezen niet mogen komen,
waar het te warm is te benauwd,
tot de zolder waar ik je hoed vond
en waar de stofbeladen dozen staan,
van het rommelkamertje waar je
wasvoorschriften hangen
tot het kantoortje waar het
nooit goed licht wordt en
waar het jengelend antwoordapparaat
het eindeloos gebed zegt;
in de kamer moet ik je planten
verzorgen en je polisnummers,
ik moet voor je stemmen bij volmacht,
de kattenbakken verschonen en
zorgen dat ik daar gezond bij blijf.

nu die hoed nog, dan is alles rond:
die hoed droeg je in een toneelstuk
dat je jaren geleden opvoerde
met de kinderen van het dorp
die nu al veel minder kinderen zijn.

ik weet nog hoe je hem opzette
en zei: ik ben de burgemeester.
waarom nu juist het vinden van die hoed
mij zoveel doet, ik weet het echt niet.
ik ben geen psychiater.

train of thought

op deze fietstocht
die eigenlijk een omweg is
komen gedachten als vanzelf
reeksen van als-dan
slechts af en toe opgeschrikt
door een voorbijschietende auto.

rustige landweggetjes voeren
door het ene idyllische
schijnbaar vredige dorp na het andere.
soms doorsnerpt een schrille kreet
de stilte: de rijdende winkel
roept de huisvrouwen tot zich.

de waterige lucht
de dampige velden
de mist boven het Reitdiep
die rust die in je overvloed

zo hou ik veel meer van dit land
dan met die warmte
waarin je kilometers ver kunt zien
en alles helder is.

dit laat tenminste
iets te raden.

you've had your day

en voor de laatste keer
heffen wij het glas
maar zelfs deze keer
is het al niet meer als vroeger

want er is te veel gedacht
en uiteindelijk ook gezegd.
er zijn beslissingen genomen.
er is opgelucht ademgehaald.

nooit meer

ik wil huilen
als de banden
op de denderend
wegschietende startbaan

huilen:
we komen nooit omhoog
en als we omhoog komen
komen we nooit meer
nooit meer veilig terug.

wedstrijd

ik heb deze wedstrijd
naar mijn hand gezet
voor zover mogelijk

al is het soms
of je speelt
tegen een bezopen ballenkanon

maar ik heb me erdoor geslagen
conversaties na moeilijke brieven
te lang doorzeurende vrienden
onzekerheid overschreeuwende collega's

bizarre conversaties aan tuintafels
platen met tikken
tassen vol pakken melk

en altijd weer uitkijken
voor idiote automobilisten

maar de stand is in mijn voordeel
en zojuist zei de scheidsrechter nog
correction, was good

kan het nog steeds niet geloven

die mooie vrouw
met dat witte hemdje
met die flinterdunne bandjes

met die bruine benen
waarvan één opgetrokken
op de stoel waarop ze zit

in de tuin
in de schaduw van de boom

die mooie vrouw
is dat mijn vriendin
ben jij dat?

dik in tumbolia

'ik ben een beetje misselijk',
zei dik. 'kan ik ergens overgeven?'

en nu is dik in tumbolia
waar de hik is als je 'm niet hebt
waar de duisternis als een deken
zacht om je heen ligt, omdat
het echt helemaal nooit meer goed
kan komen met je context.

nu is dik in tumbolia
waar je herinnering heel vaag wordt
aan de geur van gras
en zonovergoten morgens
en zitten op het straatje,
uitkijkend over je heerlijkheden.

in tumbolia ben je van jezelf,
en niet meer van niemand,
overal thuis, en nergens.

oproep

man
zoekt zin voor het leven.

mag ook wel
heel kort zinnetje zijn.

één of twee spelfouten
geen bezwaar.

de Amerikaanse broer

daar staat hij
in een lange regenjas
verloren in Amsterdam.
afscheid van
de Amerikaanse broer.

ik denk terug aan vanochtend:
op ons gemak praatten wij
rustig in oude stoelen
bij een kopje koffie
met een plakje overheerlijke cake
over alternatieve geneeskunde.

in de keuken
braadden en sisten
de vrouwen.

hartekreet

had ik maar
de Verkeerde Vrienden
waarnaar ik zo heb gesmacht,

een lekkere ruzie
om een vriendin
die mijn ouders niet aanstond,

problemen kortom
die iedereen heeft –
maar nee, ik heb een baan.

ik kan een oven kopen
die past bij een gerecht.
mijn vrouw is niemands vrouw.

al mijn succesvariabelen
zijn geïnitieerd
op de voorgeschreven wijze.

de laatste eenzame egel

er is avondrood in de lucht
glashelder bitter koud
de maan schijnt al

de magnetron zoemt zacht
de verpakking van de kant en klaar-maaltijd
knistert nog na in de afvalbak

de laatste eenzame egel zucht
er is weer eens niets
op egel t.v.

nu we toch bezig zijn

laten we vanavond
tranen storten

om naargeestige verzorgingstehuizen
hun steriele gangen
en degenen die daar wonen

en (vooruit!)
om degenen die te vroeg sterven
en er nooit komen

om alle dingen
die mensen elkaar aandoen

en om Lea (van the Cats)
die het allemaal
niet meer heeft mogen meemaken.

een zondag in januari

vroeg bij de pinken
schuiven wij
zonder enige schaamte
onze warme zachte slaaplijven
zachtjes in elkaar

en later rijden we
over zonwegen
langs flikkerend verspringende bomenrijen

naar de dijk
die tussen sappige landerijen
onaangedaan ligt –

geen schaap graast in het gras
geen wandelaar kruist ons pad
geen koude wind jaagt ons voort

fobieën

tussen mijn verklaarde vijanden
baan ik mij kokervormig
autistisch en contactgestoord

zijstraten vol blije hoerenlopers
kinderen met felgele tennisballen
– versplinterend matglas

giechelende groepjes in het mooie weer
harde muziek uit open ramen
scheurende bolides of keihard

achteruit rijdende proleten
die mij zeker niet zullen zien staan
met mijn werkweken verplichtingen

lekkages lachwekkende pijntjes
collega's boosaardig in dromen
en strijkgoed, altijd veel strijkgoed

uit het dagboek
van een slechtiende (1)

telkens als we voorbij
dat ene reclamebord rijden
lees ik een stukje verder

maar soms zetten ze er
alweer een nieuw bord neer
voor ik het oude uit heb

wat?

wat zou je voor me achterlaten
een briefje bij de telefoon
wat melk om de nacht door te komen

en wat zou het nut zijn
als daarbuiten niet meer
de wegen wachten naar jou

maar slechts de onbeschofte
met messen uitgeruste
buitenwereld

en de eikels in lease-wagens
(met als enige pluspunt
dat ze er ook echt nooit uit komen)

wat?

chaos

fractalen
iteraties
periodeveranderingscascades

julia's en mandelbroden
langzaam groeiend
en ontaardend

vormen slechts een schrale troost
voor een bijziend programmeur:
zelfs op de computer

de wereld niet onder controle.
chaos. het apparaat
rekenet zich wezenloos.

als een vorstin

mijn lief schrijdt als een vorstin
zich vasthoudend waar het kan.
een statige, langzame loop
om de helse pijnen te weren.

als ze zich heeft omgerold
en de steun heeft gezocht van kussens
kussen we zachtjes, en ik vrij
met mijn lief als met een vorstin.

als de helse pijnen toch komen
schreeuwt ze het uit, maar
ligt ze plat en bezint ze zich
dan schreit mijn lief als een vorstin.

uit het dagboek
van een slechtziende (2)

het ontbreken
van de glasplaat
van een wc-wasbak
ontdekken
doordat je er iets op legt

who cares?

vanavond trek ik mij terug
in mijn eigen armzaligheid
als een schooljongen die niemand
aan de lijn krijgt en wanhopig
platen draait en plaatjes kijkt
om zichzelf wat op te winden
maar niets komt van de grond
en buiten is het acht graden

vanavond gaat het opeens niet meer
ik dacht op weg te zijn
een evenwichtig en innemend iemand
te worden met joviale vrienden
maar ik ben ineengeschrumpeld
tot een terloopse opmerking
een misprijzende blik, geen liedje
beklijft in mijn bonzend hoofd

uit het dagboek
van een slechtziende (3)

sinds ik video heb
betrap ik mij er af en toe op
het beeld stil te willen zetten

tegenslag

de stad is vol idioten
die kriskras lopen en fietsen
eikels in auto's
harde stoepen
ijzeren hekken

en thuis in mijn kamer
zit ik te slikken
want de lucht zit vol tegenslag

dualiteit

hoe is het om
geen krant meer te lezen
geen zorgen meer te hebben

hoe is het om
je niet meer te schamen
geen wetten meer en praktische bezwaren

is dat dan
een andere morgen
in een andere wereld

uit het dagboek
van een slechtzende (4)

schrle troost:

beauty is in the eye
of the beholder.

en vlug wat

het is raar, maar als je dood gaat
stap je echt uit de tijd. je laat
alles achter je. eeuwigheid is je deel.

iedereen weet het. zorg dus dat je
voor die tijd die vriend hebt gesproken
die je nooit zult vergeten. zorg dat je

tranen met tuiten hebt gehuild om dat
ene tijdloze stuk muziek. zorg dat je
je ten minste één keer zo ongenadig

hebt bezat dat je al half dood wàs.
zorg dat je die vrouw hebt ontmoet
die je wat ze ook doet verschrikkelijk

ontroert. zorg dat je zo hebt geneukt
dat je niet kon geloven ooit nog recht
te hebben op meer dan dat moment.

ik wou dat ik...

ik wou dat ik
in staat was tot VRIENDSCHAP
zonder afhankelijkheid

ik wou dat ik
GELUKKIG kon zijn
zonder binding

ik wou dat ik
me VEILIG kon voelen
zonder huis en haard

ik wou dat ik
VERTROUWEN kon hebben
zonder bewijs

eenzame fietstocht

dit is een tel in de eeuwigheid
gisteren kenden we elkaar nog niet
en morgen zijn we dood

waarom staan we dan stil bij het verleden
en hoe snel het allemaal gaat?
laten we genieten van nu

zoals dit mistige landschap
de ijspatronen op het kanaal
daar kan geen fractal tegenop

niemand te zien in het landschap
zo zou ik tachtig kunnen worden
en niet eens zo verdrietig zijn

huisbezoek

ik ging naar Groningen om mijn huis te zien.
ik zag mijn nieuwe huis. twee mensen
die niet meer samen wilden wonen
deden alsof ze nog een echt paar waren.

tien minuten zitten, koffie drinken
mijn hoofd vol van gebreken en getallen
en stemmen uit de oneindigheid
van straten, huizen, gangen, burens.

er was een kind. zijn fietsje reed
door de kamer en de lange gang
totdat het botste met het trappehek.

wij waren niet meer die wij waren;
ik kreeg het langzaam stervenskoud.
ik stond op straat. men zou nog van ons horen.

leven!

filosofie?

er is maar één filosofie!

leven!

tot je erbij neervalt!

niet moeilijk doen!

geen tijd te verliezen!

als we het erop wagen
en de mensen terugzoeken
over wie we jaren en jaren
slechts fantaseerden

blijkt de werkelijkheid
altijd veel prozaïscher

als we vervolgens, niet bang,
durven te vragen waarom
de een sterft in het volle leven
de ander saai stokoud wordt

blijven de antwoorden
teleurstellen

en dan worden we maar weer
dronken en sentimenteel
draaien 'when i'm old and wise'
en plengen een paar tranen.

zachte landing

ze kwam
schuddend als een vliegtuig
bij zware turbulentie

ik dacht
welke krachten
heb ik opgeroepen

maar na een tijdje
kwam er een wolkenloos gedeelte
en in elkaars armen

maakten we
een perfecte
zachte landing

naar de kroeg

OK, we gaan naar de kroeg
misschien wel voor het laatst
ik trek for old times' sake
dezelfde trui aan die ik droeg
op die foto op Ameland toen alles nog goed was
daarin durf ik de boeiende man wel te spelen
als jij dan de begrijpende vrouw doet

naar de kroeg
net als vroeger toen we altijd lachten
ook overdag
toen alles zo makkelijk ging
en afspraken nooit een probleem waren
toen we nachtenlang praatten
toen we luisterden naar de muziek

naar de kroeg
om te veinzen dat we die intensiteit
dat volkomen begrip terug kunnen vinden
om te lachen om elkaars grapjes
ons te verspreken
en door elkaar heen te praten
alsof niet de maanden zijn verstreken
de blikken geworpen
de woorden gesproken

nachtelijke première

een mooie film:
jij, mijn tweede vriendin,
opgestapt, ik jou zoeken,
en je dan vinden
met een ander,
en jullie mij dan toch nog even
afleveren bij het plaatselijk ziekenhuis,
voor jullie zielerust.

jamais vu

de poes heeft nog nooit zo gesponnen
de meubels hebben nog nooit zo gestaan
de zon heeft nog nooit zo geschinen

een unieke dag kortom
net zoals die 12½ duizend andere
in mijn leven tot nu toe

overloper

door een reeks merkwaardige
misverstanden ben ik
onverhoopt terechtgekomen
in de wereld der normalen

waar wordt gepraat over
rentepercentages winstmarges
huizenprijzen CD's muggenplagen
supermarktaanbiedingen

maar ik ben een overloper
van de andere kant
van de smalle marge

tegen de onherhaalbaarheid

Andersen heeft het nooit gedaan
en de Rev. Dodgson
hield van kleine meisjes

een van de ergste dingen
van ouder worden:
al die ellendige losstaande feiten

die je nooit meer
niet kunt weten.